

ဒဂုန်ခင်ခင်လေး

တစ်သက်လျာ

ဒုတိယအကြိမ်

အခန်း(၁)

သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေ မရေမတွက်နိုင်အောင် များ ပြားလှသော နီတြာ လျှံဝင်း၊ သဒ္ဒါအဆင်းရှိသည့် ရိုးညှာတံကလေးများ ၏ ထိပ်တွင် ရွှေဥစီ ပုတီးလုံးကလေးများ ပမာ ဝင်းဝါသော အဖူးကလေးများ သည် အဆုပ် ဆုပ် အခဲခဲနှင့် ညိုမည်းသော အကိုင်းတစ်လျှောက် ပြွတ်သိပ်လိုက်၍ နေကြသလောက် နောက်ခံဖြစ်သော ပြာလဲ့လဲ့ မိုးတိမ်လဟာပြင်ကြီးနှင့် ပနံစားကာ ကြည့်၍ အားမရအောင်၊ မျက်စိအရသာကို ဆောင်၍ နေသော အရာဝတ္ထုတို့ ကား အထိကရ အင်ကြင်းပင်ကြီးတစ်ပင်မှ ပင်လုံး ကျွတ်၊ ကိုင်းလုံးကျွတ်မျှ ပွင့်ဖူးနေကြသော အင်ကြင်းပန်းများ ဖြစ်လေ ၏။

တစ်ပင်လုံးမှာ အရွက်ဟူ၍ မရှိ။ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့် ညိုမည်းသော ပင်စည်လုံးပတ်ကြီးမှ အထက်ကိုင်းများ အရောက် ရွှေဝါရောင်နှင့် သဒ္ဒါနီ ရောင် ရောစပ်သော အင်ကြင်းငုံခိုင်တို့ နှင့် သာ ထုံကြိုင်ဝေဆာလျှက်ရှိသော အဆိုပါ အင်ကြင်းပင်ကြီးကား။ မြအဆင်းရှိသည့် ရတည် သာခါ ပိုးရံလွှာတို့ ဖြင့် ခြံလွှမ်း အုပ်ဆိုင်းထားသည် နှင့် မခြားသော စိမ်းလဲ့ညိုပြာ မြက်မြေစာတို့ ပေါက်ရောက်ရာ ကုန်းမို့မို့ ဌာနကလေးတွင် တစ်ပင်တစ်နန်း ထီးထီးကြီး ပျော်စံမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

အဆိုပါ မြက်မြေစာလွှမ်းသည့် ကုန်းမို့မို့ ခင်တန်းကလေး ပင်ခြေမ နှော တစ်ဦးတည်းသော အင်ကြင်းပင်ကြီးဆီမှ သည် မျက်စိကို သိသိ

စောင်း၍ ခေါင်းကလေးပါ ငဲ့လျက် လက်ဝဲဘက် ဆင်ခြေလျှောအရပ်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မနီးမဝေး မြေပြင်ပြန့်ပြန့်ကလေးတွင် မဒရပ် ခေါင်နှံ နှင့် အိမ်လှလှကလေး တစ်ဆောင်သည် ကျယ်ဝန်းသော ပန်းခြံကလေးအလယ် ခပ်တည်တည် ကွန့်ကြီး၍ နေသည် ကို တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။

ထိုမှ တစ်ဖန် ကိုယ်တည်းစံ အင်ကြင်းပင် ကုန်းမြင့်ကြီး၏ လက်ယာဘက်သို့ မျက်စိကို စေလိုက်သည် ရှိသော် ကုန်းတစ်ခြမ်းကို ဖျက်ဆီး စားမျိုသွားသော ရမားချောင်းကြီး၏ လက်ချက်ဖြင့် ပေတစ်ရာငါးဆယ်ခန့် မတ်စောက်သော ကမ်းပါးချောက်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလျက် ကမ်းပါးအဆုံး အောက်ခြေပြင်တွင် မူကား ကနုကမာ ပုလဲကို ရိုက်ခွဲထုခြေ၍ သလင်းအနံ့ ခင်းဖြန့်ထားသည် နှင့် မခြားသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကျောက်စရစ် သောင်ခုံကလေးနှင့် တကွ တပေါင်းတကူး နွေဦးပေါက်ပြ ရေခန်းစဖြစ်သည့် အလျောက် တသွင်သွင်စိမ့်၍ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းနေသော ကျောက်စစ်ရေလျှမ်းသည့် အေးမြ ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းကလေးကို တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။

ရွက်သစ်လောင်း၍ ရွက်ဟောင်းကြွေသော နွေဂိမ္ဗာန် အခါတွင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် တဖြောက်ဖြောက် ကြွေပြီးသော ရွက်လေရွက်ဟောင်းတို့ မှာ အမှီအတွယ် ကင်းမဲ့သော လူလေ လူလွင့်တို့ အလား။ လေသွေးတိုင်း မြေပေါ်တွင် ကစားလျက် ရှိနေကြပြီးလျှင် စမ်းချောင်းကလေး၏ ကမ်းပါးတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ရွက်ဟောင်း စွန့်ခြွေထားသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ၏ အရိုးကျဲကျဲ အကိုင်းမည်းမည်းတွင် လည်း ရွက်သစ်၏ ရှေ့တော်ပြေး ဖြစ်သော ပုရစ်ဖူးကလေးတွေ သန်း၍ စိမ်းလန်းစိုပြည်ကြတော့မည့်ဟန် ပြင်လျက် ရှိလေ၏။

ယင်းသို့ တပေါင်း၊ တန်ခူး နှစ်ဟောင်းကျူးလျက်၊ နှစ်သစ်သို့ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းစပြုသောအခါ လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ရုတ်တရက် အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာကာ ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည့်အလား သစ်ပင်တွေမှာ လည်း ပန်းစုံမြူး၍ ဖူးကြ၊ ပွင့်ကြ၊ နှစ်ဦးကို ကြိုဆိုနေရှာကြ၏။ ကျေးတွေ ငှက်တွေကလည်း မြူးကြ၊ ပျော်ကြ၊ ထူးကြ၊ ခေါ်ကြနှင့် ပျော်မဆုံးနိုင် ဖြစ်နေကြ၏။ လူတွေမှာ လည်း မြူးကြ၊ ရူးကြ၊ ကူးကြ၊ သန်းကြ၊ ပွဲလမ်းသဘင် သွားကြ၊ ရေကြည်ရေချမ်းနှင့် ပက်ဖျန်း၍ ကစားကြနှင့် ပျော်ရေးငဲ့မကုန် ပျော်ပေါင်းတွေ စုံ၍ နေကြသောအချိန် ဖြစ်တော့သည် ။ မိမိတို့ တစ်သက်လျာတွင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး ပျော်ခန်းဖွင့်သည့် အခါသမယ ဖြစ်သည့်အလျောက် မြို့ရော တောပါ ရယ်မောပျော်ရွှင်သံတွေနှင့်သာ တစာစာ ညံနေချိန် ဖြစ်လေ၏။

ယင်းသို့လျှင် လူတွေ မြူးကြသည့် တန်ခူးလ၊ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း ဖြစ်ရကား တစ်တစ်ရစ်ရစ် ချစ်စရာအရွယ် ဆံပင်စုလည်း ၊ ကျစ်ဆံစည်းနှင့် အပျိုဖော်လည်း မဝင့်တဝင့်၊ ခင်မင်ရမုန်း မသိတသိ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးသည် စမ်းချောင်းငလေးတစ်ဖက်မှ ကသုတ်ကသက်နှင့် ရုတ်တရက် ပြေးထွက် လာပြီး မိမိနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာခြင်းအတွက် ရတတ်မအေးပြေးပေါက်ရှာသော မျက်လုံးကလေးနှင့် ကျောက်စရစ်သောင်ပြင်တွင် ဟိုမှ သည် မှ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေစဉ် နောက်ဆီမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်အရွယ် ဖြူစင်သန့်ပြန့်သော ယောက်ျားပျိုကလေးတစ်ဦး ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြန်လျက် ယခင် မိန်းမပျိုကလေး ပြေးရာဘက်သို့ ကြွက်ကိုလိုက်သောကြောင့်ညှိပါးကြီးအလား။ လက်တွင်း တဝင်းဝင်း တလက်လက် ချွန်ထက်သော အရာကြီးတစ်ခုကို ကိုင်မြှောက်ကာ တစ်ရှိန်ထိုး လိုက်၍ လာ

၏။

ရှေ့ကပြေးသော မိန်းမပျိုကလေးမှာ လည်း ပါးစပ်မှ ထွေရာလေးပါး အော်မြည်ကာ ခြေကုန်သုတ်လျက် ရှိလေ၏။ ယောက်ျားလေးခြေ ဖြစ်လေရာ မည်မျှပင် ပြေးသည် ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နီး၍ နီး၍ လာလေ၏။ ရှေ့က ပြေးနေရှာသူကလေးမှာ လည်း နောက်ကလိုက်သူ လက်ထဲမှ ဝင်းပြော င် ချွန်ထက်သော အရာကြီးကို ကျောစိမ့်တက်မျှ ကြောက်မိကာ အားရှိ သလောက် ကြိုးစား၍ ပြေးပါငြားလည်း နောက်ကလိုက်သူ ယောက်ျား ပျိုမှာ ပိုးအူကို လိုက်သော ထီးလပ်ကဲ့သို့ နီးနီးကပ်ကပ် မမိသမျှ မနေဟု သုတ်ခြေတင်သည် ထက် တင်ခဲ့လေ၏။

ရှေ့က ပြေးနေသော မိန်းကလေးမှာ ရန်သူတော် နီးလေ ခြေကုန်လ က်ပန်းကျလေ၊ အကြောက်နှောသဖြင့် ဇောချွေးတွေ ပြန်လေ ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်တုံးကလေးတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ကာ မှောက် လျက်အလဲတွင် လိုက်လာသော ဇွဲသမားလည်း လွှားခနဲ ခုန်၍ အုပ်မိ လေ၏။

"ဟေး မြိုင်၊ နင် ပြေးနိုင်သေးလား၊ ကိုင်း သေပေတော့"

"အို အို... မလုပ်နဲ့ ကွာ လှရွှေရာ၊ မြိုင် ကြောက်တယ်၊ ဒီပြွတ်ကြီးကို ချိန်မထားနဲ့ "

"ဟား ဟား၊ ဘာရမလဲ ဆရာ၊ လူများ တော့ ရေထဲ တွန်းချခဲ့ပြီး သူ့ အလှည့်ကျတော့ ပြေးလိုက်တာ တန်းလို့ ၊ ကြည့်စမ်း ၊ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲကုန်ပြီ"

"စိုပေစေ၊ လူများကို တိုးတိုးပြောမယ်ဆိုပြီး အကြာကြီး..."

ဟု ဆိုကာ မြိုင်သည် ဖြူဝင်းဖောင်းမို့သော ပါးကလေးကို လက်ချောင်းကလေးများ နှင့် စမ်းရင်း လှရွှေ ချိန်ရွယ်ထားသော ဘေးကို ပုတ်ချလျက် ရုတ်တရက် ကုန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးရပြန်လေ၏။

လှရွှေ သည် ပြွတ်တိုကို ကောက်ကာ မြိုင် ပြေးရာသို့ အံ့ခဲ၍ လိုက်ပြန်လေ၏။ မြိုင်သည် ပေါ့ပါးကျင်လည်သော သမင်မကလေးပမာ ကမ်းပါးစောက်ကြီးတွင် လှေကားထစ်ကလေးများ အသွင် ပြုပြင်ထားသော နေရာမှ ကုန်းထိပ်သို့အရောက် ကုတ်ကပ် တက်သွားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ လှရွှေလည်း အားမလျှော့ဘဲ ခပ်သော့သော့ လိုက်ခဲ့ရာ တောင်ကုန်းထိပ် အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လျှင် မြိုင်၏ အစအနကို မျှ မမြင်ရတော့ဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ အစပျောက်သွားလေရာ မခံချင်မခံသာ ဖြစ်လာဘိအလား။ ခေါင်းကိုကုတ်ကာ စိတ်ရှုပ်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ရဲရဲနီသော လုံချည်စကလေး တစ်ခုသည် အင်ကြင်းပင်လုံးကြီး တစ်ဖက်မှ အစွန်းထွက်နေသည် ကို ရုတ်တရက် သွား၍ မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေသံမကြားအောင် ကျားချောင်းသလို ချောင်းသွားပြီး အနားသို့ ရောက်မှ ဘွားခနဲ သိမ်း၍ ဖမ်းလိုက်ရာ ပြေးသူရော၊ ဖမ်းသူပါ နပန်းသတ်သလို ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်သွားပြီး အင်ကြင်းပင်လုံးကြီး တစ်ဖက်တွင် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ရေကြောင်းတိုက်ပွဲကြီး ပြေငြိမ်းရပ်စဲ၍ ခေါင်းကလေးမည်းမည်းနှစ်ခုမှာ ပူးကပ် နီးစပ်လျက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားသည့် ထိုခဏ၌ မြိုင်က နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဟန်ဆောင် ဖူလိုက်ကာ....

"လှရွှေကလည်း ကွ၊ မင်း လုပ်လိုက်ရင် အရမ်း အရမ်းကြီးပဲ၊ ကြည့်

စမ်း၊ မြို့နားသန်သီးကလေး တစ်ဖက်ပြုတ်ကျသွားပြီ ရှာပေး ဆရာ"

"ချစ်တာကိုးကွ၊ ချစ်လို့ ချစ်လို့ "

"ချစ်တာနဲ့ ငါ့နားသန်သီးကလေး ပျောက်သွားတော့မှာ ပဲ၊ ရှာပေး ဆရာ၊ ဒီနားသန်သီးကလေးက ကိုယ် သိပ်ကြိုက်တာ"

"နေပါဦးကွာ၊ နောက်တော့ ရှာတာပေါ့"

"အခု ဘာလုပ်ဦးမလို့ လဲ"

"ငါ ချစ်တာတွေ ပြောမလို့ နားထောင်စမ်း"

"ပြော ပြော၊ နားတော့ အမြဲ ထောင်နေတာပဲ၊ ကြည့်ပါလား၊ ကွေး ထားတာတောင် မရဘူး"

"ငါ အကောင်းပြောတာပါဟာ၊ ဒီမှာ ဟေ့ မြိုင်ရ၊ ငါလေ နင်ကလေး ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဟိုငယ်ငယ်က ချစ်တာလို မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ နင့်ကိုယ် အိအိစက်စက်ကလေး တစ်ကိုယ်လုံးကို ဟောဒီလို တစ်ခါတည်း ဖက်ထားချင်အောင်ကို ချစ်တယ်"

"အကုန်လုံး၊ ဒါတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးဆိုရင် ငါ့ဗိုက်ထဲက ချေးတွေလည်း ပါနေမှာ ပေါ့"

"ဟယ်... ရွံစရာ၊ ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"တစ်ခုခုကို ချစ်ရမယ်ကွာ၊ နင် စဉ်းစားပြော"

"ငါ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ အကုန်လုံး ချစ်တယ် ထင်တာပဲ"

"ဒါဖြင့် ငါ တစ်ခုစီ မေးမယ်၊ ဟောဒီ ငါ့မျက်နှာကလေးလား"

"မဟုတ်သေးဘူး"

"မျက်လုံးကလေးလား"

"ဟုတ်သေးဘူး"

"ပါးကလေး"

"ဟင့်အင်း"

"နှာခေါင်း"

"ဟုတ်ဘူး"

"ပါးစပ်"

"ဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေ"

"ဆံပင်"

"နို့"

"လက်"

"နိမ်းဟေး"

"ခြေထောက်"

"ဟယ် မဟုတ်သေးပါဘူး"

"မဟုတ်ရင် နင်ပြောပါလား"

"ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ အကုန်လုံး နင့်တစ်ကိုယ်လုံးပဲ၊ ကိုင်း"

"ဒါကြောင့် ချေးတွေ ရောလားလို့ မေးတော့လည်း မအေပေးက ဟုတ်ဘူးဆို"

"ငါ မပြောတတ်ဘူး၊ ချစ်တာပဲ သိတယ်၊ နို့ ... နင်ကော"

"ငါလည်း ချစ်တာပေါ့"

"ငါ့လို ချစ်ရဲ့ လား"

"ဟယ်.... ချစ်ပါတယ်ဆိုနေမှ သေနာကောင်ကလည်း ၊ ခဏ ခဏပဲ
မေးလွန်းတယ်"

"ချစ်ရင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ လင်မယားလို နေရမယ်လေ"

"ငါ့ဖေဖေကို ပြောမယ်လေ၊ ဖေဖေက တို့ ကို လင်မယားလို နေခိုင်း
ရင် နေမှာ ပေါ့"

"နင့်ဖေဖေက ငါနဲ့ လင်မယားလို မနေရဘူးဆိုရင်ကော"

"မဆိုပါဘူး၊ ငါနေချင်ရင် ဖေဖေက နေခိုင်းမှာ ပေါ့၊ ဖေဖေက သိပ်
အလိုလိုက်တာ ဆရာ။ အရင် တစ်ခါတုန်းကတောင် ပြောသေးတယ်"

"ဘယ်လိုပြောတုံး"

"သမီးမှာ မေမေလည်း မရှိဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ နေရတယ်တဲ့ ၊ ဒီတော့ ဘာ
မဆို ဖေဖေကိုပြော၊ ဘာမဆိုအခွင့်ပေးမယ်၊ ဖေဖေ မသိအောင်တော့ မ
လုပ်နဲ့ တဲ့ "

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ပြောလိုက်ပါလား၊ ငါလည်း နင်နဲ့ အခုလိုပဲ အမြဲ
နေချင်တယ်၊ နင့်ကို မမြင်ရတဲ့ အခါ စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုကြီး ဖြစ်သွား
တာပဲ"

"ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ နင်လေ ရန်ကုန်ကျောင်း
က ပြန်လာတဲ့ နှစ်ကစပြီးငါ့ကို ပိုချစ်သွားတာနဲ့ တူတယ်"

"အေး... ဟုတ်တယ်"

"ဒါထက် နင့်ကို စာသင်ပေးနေတဲ့ ရန်ကုန်က ကျောင်းဆရာကြီးဟာ

နိုင်တို့ နဲ့ ဘာတော်လဲ"

"မတော်ပါဘူး၊ ငါ့ကို ချစ်နေလို့ ၊ ပြီးတော့ ငါ့ဖေဖေကလည်း ငါ့ကို ကျောင်းဆက်ပြီး ထားစရာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ သူက ငါ့ကို စာကောင်းကောင်း သင်ပေးမယ်၊ စာတတ်ရင် အလုပ်ကောင်းကောင်း ရမယ်တဲ့ ၊ လူပျိုကြီးကွ၊ မိန်းမလည်း မရှိဘူး၊ ငါကလည်း သူ့ကို အဖေလိုပဲ ချစ်တယ်၊ အခု ကျောင်းပိတ်လို့ ခဏ ပြန်လွှတ်လိုက်တာတောင် မလွှတ်ချင်ဘူး၊ ငါကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီ ငါ့မယား မြိုင်ကလေးကို တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာတာ"

"အမယ်... ကမြင်းထီးက ငါ့ကို မယားကလေး ဘာကလေးနဲ့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်တုန်းက ညားသေးလို့ တုံး"

"နောက်တော့ ညားမှာ ပေါ့"

"ဒါဖြင့် နောက်မှ ခေါ်၊ ခုခေါ်ရင် နင့်ဘိုကေကလေးကို ဟောဒီလို ဆွဲမွှေပစ်မယ် သိလား"

ဟု ဆိုကာ မထိတထိ ဆွဲမွှေပြလိုက်လျှင်

"ဒီတော့ ငါကလည်း ဟောဒီလို နားရင်း ပိတ်တွယ်လိုက်မှာ ပေါ့"

ဟု မနာတနာ နားထင်ကို လက်သီးနှင့် ပွတ်၍ ပြလိုက်ပြန်သည် တွင် အရွယ်မရောက်တရောက် ချစ်မြီးကောင်ပေါက်စ ကလေးစိတ် မပျောက်တပျောက် လုံးထွေး၍ ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း ကစားသလို ရှိနေကြရာမှ နှစ်ယောက်သား အိမ်ကလေးရှိရာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ပင်စင်အငြိမ်းစား မြို့အုပ်ကြီး ဦးထွန်းရှိန်သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ခန်း ရှိ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် မျက်မှန်ကြီး အကူအညီနှင့် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိရာမှ သမီးကလေးမြိုင်နှင့် နောက်မှ လိုက်ပါလာသော သူငယ်ကလေး လှရွှေတို့ စီစီညံသော ရယ်မောသံများ နှင့်အတူ ခြံတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် မိမိ သမီးကလေး မြိုင်သာ ယခုအချိန်တိုင် ကလေးစိတ် မကုန်သေးသည် မဟုတ်။ မြိုင်နှင့် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကစ၍ ခြံနားနီး သူငယ်ချင်းဘဝ ကစားဖော် ကစားဖက် ဖြစ်ခဲ့ကြသော လှရွှေကလေးမှာ လည်း လူပျိုပေါက်အရွယ် ရှိသည့်တိုင် ငယ်စိတ်မကုန်သေး။ ကလေးကဲ့သို့ပင် ပြေးတုန်းလွှားတုန်း ရှိကြပါသေတလား.... ဟု အပြုံးသား ကြည့်၍ နေလိုက်မိလေ၏။

ဦးထွန်းရှိန်ကား စစ်ကဲ၊ အရေးပိုင်၊ စက်ပိုင်မင်းကြီး စသော အထက်တန်း ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းရှိန်မှာ ငယ်စဉ်အခါက မိဘ ဆွေမျိုးဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်တို့ နှင့် ရေစုန်မျောလျက် အသောက်အစားနှင့် အပျော်အပါး ဖက်ခဲ့သူ၊ ဆိုးတေခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် မြို့အုပ်ဘဝက မတက်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရှိခဲ့ပြီးလျှင် ငယ်စဉ်က တေခဲ့သလောက် အသက် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးရှိမှ အသိတရားရ၊ မိဘအမွေအနှစ်လည်း ကုန်သောကြောင့် ကျန်ရှိသော ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးနှင့် သိမ်ဆယ်ကာ အိုးအိမ် ထူထောင်မိသည့် အချိန်ကစ၍ လူသစ်တစ်ယောက်အနေနှင့် အရေလဲလိုက်ကာ လူကောင်းလူအေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သွားရုံမက နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးကိုပင် လူသူလေးပါး စည်ကား ရှုပ်ထွေးရာ မြို့အတွင်းတွင် မဆောက်ဘဲ လူနေကျွဲ၍ ခြံကြီး ဝင်းကြီးတွေ ပေါများ သည့် မြို့အစွန်အဖျားတွင် လာရောက် နေ

ထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

အိမ်ထောင်ပြုချိန် နောက်ကျခဲ့သောကြောင့် သမီးကလေး မြိုင် ၆ နှစ်အရွယ်တွင် ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းခဲ့သော ဇနီးသည် အနိစ္စရောက်သည်မှ အစ သမီးကလေးမျက်နှာကို ငဲ့ညှာသည် တစ်ကြောင်း၊ အေးအေးနေလိုတော့သည် တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ဇနီးကြင်ရာအသစ် မရှာတော့ဘဲ မိတဆိုးကလေးကို အစစ အလိုလိုက်၍ သာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် မြိုင်မှာ အဖ အုပ်၍ ကြီးရသူလေးပီပီ အဖေဖြစ်သူအားပင် ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် မိခင်တစ်ဦးသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့ရုံမက ချစ်ခင်၍ လွတ်လပ်စွာ ဦးစားပေးထားသလောက်လည်း မြိုင်မှာ အကြောက်အရွံ့ မရှိဘဲ ပြောရဲ၊ ဆိုရဲ၊ သွားရဲ၊ လာရဲနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြဲကလေး ဖြစ်နေတော့သည် ။

တစ်ခါ တစ်ခါလည်း ယောက်ျားကလေးလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိလှသော မြိုင်ကို ကြည့်ကာ ရှေ့လျှောက်ပြီး အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာလျှင် ယခုကဲ့သို့သော အမူအရာတွေကို ပြုပြင်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ အဖေနှင့်သမီး ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လျှင် အစစ ပြုပြင်မှုတို့ ကို တိုက်ရိုက်ပြောဆို၍ မဖြစ်နိုင်သော အခက်အခဲများ အတွက် ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖက်ကို လိုလားစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာမိလေ၏။ သို့သော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မိထွေးမျိုးနှင့် တွေ့လျှင်လည်း သမီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မည်ကို တင်ကြိုပူပန်မိလေ၏။

မိမိတွင် ပစ္စည်းအင်အားလည်း မရှိ။ အနည်းငယ်သော ပင်စင်ငွေကလေးနှင့်သာ သားအဖနှစ်ယောက် အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း နေခဲ့ရခြင်းကြောင့် လောကကြီးအလယ်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မကြွယ်၍ လူတွင် ကျယ် လူဝင် ဆုံအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ ခြံကလေးထဲတွင် ကုပ်နေခဲ့ရသည် ဖြ

စံရာ သမီးကလေး အရွယ်ရောက်လာလျှင် သူများ နည်းတူ ဂုဏ်ယူတန် သလောက် ယူ၍ လူရာဝင်တန်သလောက် ဝင်ပေးမှ ထင်ပေါ်သော မိဘ ဂုဏ်ကို အမှီပြုလျက် သမီးကလေး အညွန့်အတက် ဝေရရှာမည်တို့ ကြောင့် ။ အကယ်၍ အိမ်ထောင်သစ် ထူရသည့်တိုင်အောင် ဥစ္စာပေါ၊ ရ ပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ ‘မုဆိုးမ’သို့မဟုတ် ‘ကတော်ကျ နေရှင်’အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဦးနှင့် နဖူးစာဆက်ရလျှင်ကား သင့်ခြံမုံမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြစ်ထားခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။

"ဖေဖေရေ... ဖေဖေ၊ ဟောဒီမှာ ဒီ မှာ ဖေဖေ တွေ့ပြီ၊ ဖေဖေ ဒီတစ်ခါ သေပေတော့ ဆရာ"

"ဟဲ့ ဘာတုံး သမီး၊ အို... ကြည့်ပါဦး၊ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ "

"ဖေဖေကို ရေကန်တော့မလို့၊ ဟေ့ လှရွှေရေ၊ ဖလားကြီး ယူခဲ့ပါကွ၊ မြန်မြန် မြန်မြန်၊ ဖေဖေ ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်"

"ဟဲ့... ကန်တော့တာပဲ၊ ငါ ထွက်ပြေးပါ့မလား သမီးရ၊ ဒါလောက် ဖမ်းမထားပါနဲ့ "

"ဒါဖြင့် ထိုင်၊ အို... ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မထိုင်နဲ့ ဖေဖေရေ၊ ကုလားထိုင် ရေစိုကုန်လိမ့်မယ်"

"အို... လက်စသတ်တော့ နင်တို့ ရေကန်တော့တာက တစ်မျိုးကိုး၊ ဒါဖြင့် မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန်ပြေးမှ "

"ဟင့်အင်းမပြေးရဘူး၊ ခံရမှာ ဆရာ၊ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါလောင်းရတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဒါဖြင့်နေ၊ ဖေဖေ မခံရင် မြို့ထဲက အန်တီမြကို သွားလောင်းမှာ ပဲ၊ လာဟေ့ လှရွှေ"

"အေး အေး၊ ကောင်းတယ်၊ နင့် အန်တီမြကို သွားလောင်းချေ၊ နော

က်ပြီး ဖေဖေက လွှတ်လိုက်တယ်လို့ လည်း ပြောခဲ့"

"အိုကေ... ပြောမယ် စိတ်ချ၊ ဒီလိုဆို အန်တီမြကြီးကလည်း
ဖိုးကျိုင်းတုတ် သွားမှာ ပေါ့"

"ဘာပြုလို့လဲ"

"သူက ဖေဖေကို နောက်ပိုးနေတာကိုး"

"ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ မဟုတ်တရုတ်"

"ဘာမဟုတ်တရုတ်လဲ၊ အမယ်... ဖေဖေက ညာသေးတယ်၊ ဒါဖြင့်
အန်တီမြက နောက်မပိုးရင် ဖေဖေက နောက်ပိုးတာပေါ့"

"အို... ဒီကောင်မကလေး ခက်နေပါပြီ"

"ဟင့်... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟိုတပေါင်းလပြည့်နေ့ကတောင် ဥပုသ်ဇရပ်
မှာ တွေ့ကြတုန်းက မယ်စိန်က မြိုင်ကို တိုးတိုးပြောသေးတယ်၊ ဟိုမှာ
ညည်းအဖေနဲ့ အန်တီမြ ကျနေကြတယ်ဟေ့ တဲ့ "

"အို... ဒီကောင်မကလေး၊ ကိုင်း ကိုင်း၊ ဟေ့ လှရွှေ၊ သွားလောင်းကြ
ကွာ၊ တော်တော်ကြာ နေသိပ်ပူနေတော့မယ်"

"လာဟေ့ လှရွှေ၊ သွားစို့"

အခန်း(၂)

"ဖေဖေ"

"ဘာလဲ သမီး"

"အန်တီမြက လှလည်း လှတယ်နော်၊ စိန်နားကပ်ကြီးကလည်း တဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ ၊ သူ့ဖင်ကြီးကလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် အိအိစက်စက်ကြီး"

"ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဖေဖေတို့ ယူလိုက်ကြပါလား ဟင်"

"သမီးက သဘောတူနေတယ် ဆိုပါတော့"

"အန်တီမြက ပိုက်ဆံလည်း ပေါတယ်၊ ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ သူ့ယောက်ျား မသေခင်တုန်းကလည်း ဖေဖေလို မြို့အုပ်ဆိုပဲ"

"အေးလေ၊ သမီးက သဘောတူနေသလား"

"တူတာပေါ့၊ ဖေဖေကလည်း ကြိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညားလိုက်ကြရင် ပြီးရောပေါ့"

"အေး၊ သမီး သဘောတူရင် ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မယ်လေ"

"ဆုံးဖြတ်လေ၊ ဖေဖေလည်း အန်တီမြနဲ့ ယူ၊ မြိုင်လည်း လှရွှေနဲ့ ယူ
မယ်နော် နော် ဖေဖေ"

"ဟဲ့ သမီး"

"အို... ဟုတ်သားပဲ၊ ဖေဖေလည်း အန်တီမြကို ယူ၊ မြိုင်ကိုလည်း လှ
ရွှေက ယူပေစေပေါ့"

"ငယ်သေးတယ်၊ နင်တို့ ငယ်သေးတယ်"

"အမယ် ... ဖေဖေကလည်း ငယ်ငယ်၊ မြိုင်တို့ ချစ်နေပြီဥစ္စာ၊ ယူပါ
စေတော့လား"

"ဟင် ... နင်တို့ ချစ်နေကြပြီ၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကစားလာခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းပဲ၊ မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား ဖေဖေရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ..."

"အင်း ... နင်တို့ ဟာ ကလေးတွေပဲဆိုပြီး အမှတ်တမဲ့ ထားမိတယ်၊
ခုတော့ ချစ်ရ ကြိုက်ရ မှန်းတောင် သိနေကြပြီ ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ချစ်တာပေါ့ ဖေဖေက ဘာမဆို ပြောရမယ်ဆိုလို့
ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ သဘော မတူဘူးလား တူသလား၊ ဒါပဲပြောတော့"

"သမီးကကော ချစ်ကြိုက်နေသလား"

"ချစ်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့ ၊ သူကလည်း မြိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ချေးတွေ
ရော ဘာရောမကျန် ချစ်နေ တာပဲ"

"အေး အေး၊ သမီး ချစ်တယ်ဆိုရင် ဖေဖေ မဖျက်ဆီးပါဘူး၊ ဒါပေမ
ယ့် နင်တို့ ဟာ ငယ်လည်း ငယ်ကြသေးတယ်၊ ဒီကောင်ကလေးကို
တွေ့မြင်နေရတာတော့ ကြာလှပြီ၊ ဘယ်သူ သားသမီးမှန်း လည်း မသိရ

သေးဘူး၊ သူ့မိဘမျိုးရိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းပြီး အချိန် အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါ ပေးစား တာပေါ့"

"တကယ်နော် ဖေဖေ၊ ဖေဖေက လိမ္မာတယ်ဟေ့၊ ဒါမှ တို့ ဖေဖေ၊ ဒါ ထက် နေပါဦး အချိန် အရွယ်ရောက်တော့ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ"

"ဒီကောင်ကလေး အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ နေတဲ့ အခါကိုပြောတာ"

"ဒါဖြင့် လှရွှေကို ပြောလိုက်မယ်။ နင် အလုပ်အကိုင် မြန်မြန်လုပ်နိုင်ရင် အရွယ်ရောက်ပြီလို့ ၊ ဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ခါ အလုပ်အကိုင်ရရင် မနက်ဖြန်ခါပဲ အချိန်အရွယ် ရောက်သွားမှာ ပေါ့နော် ဖေဖေ"

"အေးလေ၊ ပညာတတ်မှ လည်း အလုပ် လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပညာကိုလည်း ကြိုးစား သင်မှ "

"သင်နေတာပဲ အခုဆို၊ ဟိုရန်ကုန်က ကျောင်းမှာ ၊ ပညာတွေ အများ ကြီးတတ်အောင် သင်နေတယ်"

"ဪ ... ရန်ကုန်ကျောင်းတောင် လွှတ်ထားနိုင်ရင် အထက်တန်း စားတွေထဲကနဲ့ တူရဲ့ ၊ သူ့အဖေ နာမည်က ဘယ်သူတုံး၊ သူတို့ အိမ်က ဘယ်လမ်းမှာ လဲ"

"ဦးဖြိုးသာတဲ့ ၊ သူတို့ ခြံဟာ နွားမွေးတဲ့ ဂျမဒါတိုက် ရွဲကြီးခြံနဲ့ ကပ်ရက်ခြံကြီးပဲ"

"အို ... ကျောက်ဆစ်နဲ့ ပန်းရံဆရာ မောင်ဖြိုးသာများ လား"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သူတို့ ခြံကလေးထဲမှာ ကျောက်ပြားတွေ အများ ကြီးပဲ၊ ဦးဖြိုးသာကြီး ကလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့မှာ မျက်မှန်ကြီးတပ်ပြီး ကျောက်ပြားတွေ ဆစ်နေတာပဲ ဖေဖေရဲ့ "

"ဘုရား ... ဘုရား"

"အို ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေရဲ့ "

"မောင်ဖြိုးသာရဲ့ သား ဆိုရင်တော့ အမျိုးညံ့တယ် သမီးရဲ့ ၊ ရိုးရိုး အမျိုးညံ့ရုံနဲ့ လည်း အရေး မကြီးသေးဘူး၊ ခုတော့ သူ့အလုပ်က..."

"သူ့အလုပ်က ဘာဖြစ်သလဲ ဖေဖေ"

"သူ ထုထုနေတဲ့ ကျောက်ပြားတွေဟာ သင်္ချိုင်းမှာ အသုံးပြုဖို့ ကမ္မည်းထိုးနေတာ သမီးရဲ့ "

"ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ဖေဖေရဲ့ "

"ဖေဖေတို့ သမီးတို့ မျိုးရိုးက တကယ့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ၊ မြင့်ယောက်ျား ဘယ်သူ့ သား လဲလို့ မေးရင် သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ထွင်းစားနေတဲ့ ဦးဖြိုးသာ သားလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဖေဖေတို့ ဆွေမျိုးတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေက ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"သင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာ ထင်လို့ လား"

"မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အလုပ်ဟာ သုဘရာဇာနဲ့ တယ်မကွာဘူး "

"ဒါနဲ့ အစတုန်းကတော့ ဖေဖေက ပေးစားမယ်ဆို"

"အေးလေ၊ ပေးစားချင်လို့ လှရွှေရဲ့ မိဘမျိုးရိုးကို ခု မေးပြီမဟုတ်လား၊ မေးလို့ သူ့မိဘ အကြောင်း သိရမှ ခွကျနေပြီဟာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ သမီးရဲ့ ၊ ဆင်းရဲတာ ဂုဏ်မရှိတာ အရေးမကြီး ပါဘူး၊ မောင်ဖြိုးသာရဲ့ အလုပ်ကြီးက လူထဲ ထည့်မပြောဝံ့အောင် ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေ

ဖေ စဉ်းစားဦးမယ်လေ၊ သိပ်အရင်မလိုနဲ့ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သမီးလည်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ထွက်ထွက်မသွားနဲ့ ၊ လှရွှေ့နဲ့ လည်း ကလေးတုန်းကလို အင်မတန်ကြီး ရောရော ဝင်ဝင် မနေနဲ့ သမီးရဲ့ "

"ဟင် ... ဖေဖေကလည်း "

"အေးလေ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးတာပါ၊ သမီးကို လုံးလုံး ချုပ်ချယ်တာ လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကဲ ကဲ ... ပျော်ပျော်သာနေ၊ ဖေဖေဟာ သမီးစိတ်ကြိုက် အမြဲလိုက်မယ်၊ နားလည်လား၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ စဉ်းစားနေတုန်း ဖေဖေစကား နားထောင်စေချင်တယ်"

မြိုင်သည် ဖခင်ထံမှ အဖြေကို များစွာမနှစ်သက်လှပေ၊ သို့ရာတွင် လုံးလုံးလျားလျား ငြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုသဖြင့် မချင့်မရဲနှင့် စောင့်စားနေခဲ့ရလေ၏။

မြိုင်ထံမှ တစ်ဆင့် ကြားရသော အဖြေသည် လှရွှေ့တွင် လည်း အလိုမပြည့်နိုင်သေးအောင် ရှိလေရာ အချိန်သာလျှင် တစ်စတစ်စ ကုန်ခဲ့လျက် ကျောင်းဖွင့်ရက် နီးကပ် လာလေ၏။ ငယ်ရွယ်သူ တို့ ဘာဝ ရှေ့နောက်မစဉ်းစားတတ်ဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခွဲခွာလိုမှုကလေး တစ်ခုသာ လျှင် ရဲခနဲ တောက်လောင်လာသော ကောက်ရိုးမီးအလား အရှိန်သန်သန်နှင့် လျင်မြန်စွာ တောက် လောင်၍ နေသဖြင့် ခွဲခွာရမည့် နေ့ရက်ကို သေမင်းပြည်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းပြင်နေရသည် နှင့်

မခြား ချောက်ချားတုန်လှုပ်၍ နေကြလေရာ...

"မြိုင်ရေ..."

"လှရွှေ..."

"ငါ သွားရတော့၊ ဒီတစ်ခါ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ နင်နဲ့ ခွဲသွားရမှာ ကို တွေးလိုက် ရင် အသည်းထဲမှာ နင့်တင့်တင့်ကြီး ဖြစ်နေတာပဲ၊ နင်ရော ဘယ်လိုနေသလဲ"

"ငါလည်း နင့်လိုပဲ၊ ဟဲ့ လှရွှေ၊ နင် မသွားဘဲနေလို့ မရဘူးလား"

"မရဘူး ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဒီမှာ အတူနေလို့ မရဘူး၊ ငါ့ အဖေကလည်း လက်ခံ မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်အဖေကလည်း ကြေးများနေမှာ ပဲ၊ နောက်ဆိုရင် ခုလို တွေ့ရဖို့ တောင် ခဲယဉ်းနေ မယ်"

"အေး၊ ကျပ်တာပဲ၊ တို့ လည်း မခွဲနိုင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ငါ အကြံရပြီ၊ ဒီလိုလုပ်"

"ဘယ်လိုလဲ"

"ကြည်မေနဲ့ ဘအေးတို့လို ထွက်ပြေးရအောင်၊ ခုလေ သူတို့ ညားပြီး သိပ်ပျော်နေတာပဲ"

"အေးဟဲ့၊ ကောင်းသားပဲ"

"ဒါဖြင့် လာ၊ အခုပဲ ပြေးကြစို့"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ရောက်ရာ လျှောက်ပြေးကြတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် လာ၊ သွားကြစို့"

အချိန်ကား နံနက် ၁၀ နာရီခန့် ဖြစ်လေ၏။ ဦးထွန်းရှိန်မှာ မင်းက
တော ဒေါ်ခင်မြ ဖိတ် ကြားချက်အရ ယနေ့ နံနက်စောစောကပင် တန်
ဆောင်းရေစက်ချ ဆွမ်းကျွေးတရားနာသို့ ကူညီရန် တစ်ညဉ့်အိပ် လိုက်
ပါသွားခိုက်ဖြစ်၍ မြိုင်တွင် အခွင့်အရေးရနေသည့်အလျောက် စိတ်ရူး
ပေါက် ပေါက်နှင့် နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

၎င်းတို့ နေထိုင်ရာ မြို့ကလေးကား မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ဒီစကြို
တ်မြို့ငယ်ကလေး တစ်မြို့ ဖြစ်လေရာ မြို့နှင့် မီးရထားဘူတာရုံမှာ သုံး
လေးမိုင်သာသာ ဝေးကွာသောကြောင့် ပေတစ်ရာ လမ်း တစ်လျှောက်မှ
နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

လှရွှေသည် လည်းကောင်း၊ မြိုင်သည် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ ဘယ်
အခြေစိုက်၍ ဘယ်လို ဇာတ်လိုက်တွေ ဖြစ်နေကြသည် ဟု မတွေးမိ။ မိ
မိတို့ ဘေးပတ်လည်၌ များ စွာသော အခက်အခဲကြီး များ ခြံရံလျက်ရှိသ
ည် ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်သေးဘဲ နှစ်ယောက်သား မဆုံးသော ခရီးရှ
ည်ကြီးကို ဘယ်ဆီဘယ်သို့ကိုမျှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ သွားနေရလျှင်
ပျော်ကြလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်၍ ဝမ်း မြောက်လျက်ပင် ရှိကြ၏။ အိ
မ်က ထွက်ခဲ့သည် ကအစ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းချတိုင်း ချတိုင်း စိတ်ဆောင်
ရာ ကိုယ်ပါပြီး အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ကြလေ၏။

နှစ်ယောက်သား၏ စိတ်၌ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ခင်
မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည့် ဓာတ်ခံပေါ်တွင် အနုသယနှင့် ကာမမှောင် စိတ်က
လေးအချို့သာလျှင် အကျုံးဝင်စပြုနေသော ကြောင့် ကာယကံရှင်
ဖြစ်ကြသူတို့ ကိုယ်တိုင်ပင် အကြင်သို့လော၊ ထိုသို့လောဟု စောကြောစ
စ်ဆေး ဝေဖန်ချက် မပေးနိုင်ရုံမက မိမိတို့ အချစ်လမ်းသည် ဘယ်ဆီက
စ၍ ဘယ်ဌာန၌ ဆုံးရခြိမ့်မည်ဟု လည်း မသိတတ်သေး။ မရေရာသော

အချစ်ရည်ကလေး ယစ်မှူး၍ တပေါင်း၊ တခူး၊ စိတ်ရှူးကလေး မဝင်တဝင်တွင် သဘောတူခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် ဘူတာကလေးသို့ ရောက်ခဲ့ လေ၏။

ဘူတာကလေးမှာ လူသူရှင်းလင်းပြတ်လပ်လျက် ရှိလေ၏။ ဘူတာမ ၂၁ တစ်နေ့မှ ရထား၊ သုံးကြိမ်လောက်သာ ဆိုက်ပြီး ဆိုက်သောအချိန်များမှာ လည်း နေ့ ၂ နာရီခွဲ တစ်ကြိမ်၊ ညဉ့် ၁၂ နာရီလောက် တစ်ကြိမ်ဖြစ်လေရာ ဘူတာတွင် ရထားဝင်ချိန် လူကလေး ပြီးပျောက်ရှိ၍ အခြားသော အချိန်တို့ ၌ ကား အထူးတိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေမြဲ ဖြစ်လေရာ ပေါ်တယ်ကုလား၏ ဘင်္ဂလားပြည် တိုင်းဌာနီသို့ ရည်ရွယ်မှန်းဆ လွမ်းလှစွာ ကျူးသီနေသော ပျင်းရီငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသည့် သီချင်း သံနှင့်။ ရုံပိုင် အိမ်အောက်မှ ဆိတ်ပေါက်ကလေးများ ဟစ်အော်သံ၊ အလုပ်ခန်းဆီမှ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျိုးဂျိုးဂျောက်ဂျောက်နှင့် ကြေးနန်းရောက်သံများ သာလျှင် ဘူတာကလေးတွင် အသက်ဖုတ်လို့ က် ရှူလျက် ရှိသေးကြောင်းသိရလေ၏။

ရေအိုးစင်ပေါ်၌ ခြောက်သွေ့နေသော ရေအိုးပေါ်တွင် စောင်းငဲ့ ငဲ့တင်နေသော နို့ဆီခွက် သောက်တော်ဖလားမှာ လည်း နေပူလျှံကြောင့် တံလျှပ်တွေထင်နေသော မီးရထားသံလမ်းဘက်သို့ ပျင်းရီငြီးငွေ့စွာ မျက်နှာမူ၍ နေလေ၏။

နေကြပ်ကြပ်ပူလေ၊ နီနီရဲရဲ အပွင့်တွေ အဆုပ်အခဲလိုက် ပွင့်လေ ဖြစ်သော စိန်ပန်းပင်ကလေး အောက်ရှိ သစ်သားခုံရှည်ကလေးမှာ လည်း ထိုင်လာမည့်သူကို မျှော် နေသကဲ့သို့ ရှိပြီးလျှင် အလုပ် ခန်းအနီးရှိ ကုန်ချိန်သော ကတ္တားကြီးမှာ လည်း အနီးရှိ မြေပဲအိတ်ကြီး နှစ်အိတ်နှင့် လက်သိပ်ထိုး တိုင်ပင်နေကြသည် ဟု ထင်ရလေ၏။ ဘူတာတစ်ဖက်သို့ သံ

ဖြူအိမ်သာကလေးမူကား၊ ယောက်ျား ရုပ်ကပ်ထားသော အခန်းတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေလျက် မိန်းမရုပ်နှင့်ဘက်တွင် တံခါးပိတ် ထား သည် ကို တွေ့ရလေ၏။

"ဟော ... မြိုင်ရေ၊ ရထားလည်း မဆိုက်သေးဘူး"

"တို့ မီးရထားကြီး စီးသွားကြမယ်လို့ လား၊ အေးကွာ ဒီလိုဆို သိပ် ပျော်မှာ ပဲ၊ ငါလေ မီးရထား နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါပဲ သွားဖူးတယ်"

"ငါတော့ ဆရာနဲ့ နေမှ ၊ ဖေဖေလိုက်ပို့တယ်၊ လာခေါ်တယ်၊ ဒီတော့ တစ်နှစ်ကို ကျောင်းဖွင့် ကျောင်းပိတ်လုပ်တိုင်း နှစ်ခါ နှစ်ခါ သွားနေရ တာပဲ"

"တို့ မီးရထားကြီးစီးပြီး ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ၊ နင့်ဆရာရှိတဲ့ ရန်ကုန် ကို သွားမလား"

"သွားတော့ သွားချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ ဆိုမှာ ရိုက်မှာ လည်း ကြောက်တယ်"

"ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမလဲ"

"မပြောတတ်ဘူး၊ နေပါစေကွာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရောက်ရာသွားကြမယ်၊ လာ လာ ရထားစောင့် ရအောင်၊ ဟိုဘက် သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ကြစို့"

လှရွှေနှင့် မြိုင်သည် စိန်ပန်းပင်ရိပ်ရှိ ခုံရှည်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်မိကြလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ပိတ်ထားသော အိမ်သာတွင်းမှ အသ က်လေးဆယ်ခန့်ရှိ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်စားသူနှင့် တူသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆင်း လာပြီး ကတ္တားအနီးရှိ မြေပဲအိတ်ပေါ်တွင် ထိုင် လိုက်လေ၏။

"ရုံပိုင်ကလည်း တော် တန်ဆာလုပ်ပေးပါဆိုမှ ရထားချိန်ဝေးသေး

တယ်ဆိုပြီး စောင့်ခိုင်း ထားတယ်။ အိမ်မှာ လည် နွားတွေ အစာမကျွေး ခဲ့ရသေးဘူး။"

ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူလိုက်ရင်းမှ စိန်ပန်းပင်အောက်ရှိ မြိုင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်း၍ မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် -

"ဟင် ... ဟို ပျံလွှားမကလေးပါလား၊ ဘာပြုလို့ ဒီ လာကြပါလိမ့်၊ ဧကန္တ သင်းတို့ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကမြင်းကြောထပြီး ထွက်ပြေးလာကြတာနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်မှာ ပဲ၊ ဟုတ်မှာ ပဲ၊ ကောင်မ ကလေးက နန့်တန့်တန့်ရယ်၊ ငါ့သားလေးများ တော့ အရေးမစိုက်ဘူး၊ ငါ့သား ဘိုးခွေးဟာ သင်း ကြောင့် ကြိုးဆွဲချပြီး သေရရှာတယ်၊ သဘောက်မကလေး။"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက် စိန်ပန်းပင်နောက်ကွယ်သို့ မယောင်မလည် လာ၍ ရပ်လေ၏။

မကောင်းမယ်သည် လင်သေမုဆိုးမ ဖြစ်၏။ လင်ဖြစ်သူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လှည်းနှင့်နွားကို အားထားကာ သားကလေး ဘိုးခွေးက အဖေခြေရာနင်းပြီး လှည်းငှားလိုက်၍ ကျွေးနေခဲ့ရာမှ ဘိုးခွေးမှာ ဘဝအကြောင်း အဘယ်သို့ဖန်လာသည် မသိ။ ခြံနားနီးဖြစ်သော မြို့အုပ်ကြီးသမီး မြိုင်အား အပျိုအရွယ် မရောက်တရောက်အချိန်ကပင် တစ်ဖက်တပ် မေတ္တာဖြင့် သေလုအောင် ကြိုက်ခဲ့ ရှာ၏။ မြိုင်မှာ ခြံနားနီး ဘိုးခွေးက ကျိတ်ပိုးနေသည် ကို လုံးဝမသိတတ်ရှာဘဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေမြဲ နေ၏။ အဆင့်အတန်းချင်းကလည်း ကျွန်နှင့်သခင်ကဲ့သို့ အကွာကြီး ကွာနေသောကြောင့် လူချင်း လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းနှင့်မျှ နီးစပ်ဆက်သွယ်ရန် အချက်မပေါ်ပေါက်ခဲ့ရကား တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာထား

နေသူ ဘိုးခွေးမှာ သာလျှင် ဇမ္ဗူသပြေသီးကို စားလိုသော ချင်ခြင်းဖြင့် အကျိုးမဲ့ပျက်စီးရရှာသည့် သူကြွယ်သားကလေးပမာ မိမိ စွဲလမ်းခဲ့သည့် ဥပါဒါန်ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လှသဖြင့် ကြိုးဆွဲချ၍ သေလိုက်ရှာသည်။ မိမိ သေရသောအကြောင်းကို မိခင်ဖြစ်သူ မကောင်းမယ် သိသာရန် စာတိုကလေး တစ်စောင်လည်း ရေးထားခဲ့၏။ မကောင်းမယ်ကား မိမိတွင် လက်ရုံးတစ်ဖက်ကဲ့သို့ အားကိုးနေရသော သားကလေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရခြင်း အတွက် ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရရှာသည်။ သို့ရာတွင် မိမိသား အကျိုးမဲ့ သေဆုံးရသော အကြောင်း ရင်းခံကိုမူ မည်သူမျှမသိရအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့ပြီး နောက်နောက်က ဝဋ်ကြွေးအထုံပါ၍ သေရရှာသည် ဟု အထင်ရောက်စေ၏။ သားမရှိသည့် နောက်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် မိမိတစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ဝန်လေးဝန်ပေါ့မရှောင် ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်၍ ကြက်မကြီးအစာကို ယက်၍ ရှာဖွေရသည် နှင့်မခြား။ ။ ပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ရောင်းဝယ်စားနေရသူ ဖြစ်လေ၏။

မိမိသား သေဆုံးရသည့်အတွက်လည်း အပြစ်မရှိသော မြိုင်အား အကြောင်းမဲ့သက်သက် စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်း အော့နှလုံးနာနေသူ ဖြစ်လေ၏။ ။ အနာရွတ် မြင်လေလေ၊ မဟောသမာ မကျေလေလေ ဆိုသော ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏား စကားအတိုင်း မြိုင်ကို မြင်လေ၊ မိမိသား သေရသည် ကို ပေါ်လေ၊ မိမိသား သေရသည် ကို သတိရလေ၊ မြိုင်ကို မုန်းလေ၊ မိမိ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်စားရလေ၊ မြိုင်အပေါ်တွင် ကလဲ့စားချေချင်လေလေ ရှိခဲ့ဖူးသော စိတ်များ သည် ထိုအချိန်အခါတွင် အတားအဆီးမရ။ တိုးကြွ သောင်းကျန်းလျက်ရှိ လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းခြင်းရာကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သိရစေခြင်း ဌာ စိန်ပန်းပင်နောက်ကွယ်မှ ချောင်း၍ နားကိုကောင်းစွာ စွင့်ထားလေသတည်း။

"နေပါဦး လှရွှေရ၊ ရထားက ဘယ်အချိန် ရောက်မှာ လဲ"

"ငါလည်း မသိဘူး၊ နေ့ခင်းဆိုက်တဲ့ ရထားတော့ ထွက်သွားပြီထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ညဆိုက် တဲ့ ရထားတစ်ခုရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး အာရုဏ်တက်မှာ လည်း တစ်စင်းရှိတယ်"

"ဟယ် ... အကြာကြီး စောင့်ရမှာ ပေါ့၊ အိမ်မှာ ဖေဖေတို့ ပြန်ရောက်နေရင် ချောက်ပဲဆရာ"

"အမယ် မရောက်ပါဘူးကွာ၊ အန်တီမြက မနက်ဖြန်ခါ မနက်မှ ဆွမ်းကျွေးမယ့်ဥစ္စာ၊ ပြန် လာတောင်မှ ဘုန်းကြီးဆွမ်းစားပြီး သူတို့ရော ဗိုက်ကားအောင်ကြိတ်ပြီး နေ့ခင်းလောက်မှ ပြန်မှာ ပဲ"

"နို့ ... အခုလာမယ့် ရထားနဲ့ တို့ လိုက်ပြေးကြရင် ဘယ်ရောက်မလဲ၊ ရန်ကုန်လား"

"ဒီကစီးသွားရင် ရန်ကုန်လည်း ရောက်တယ်၊ မန္တလေးလည်း ရောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု လာမယ့် ရထားဟာ ဘယ်သွားမယ့် ရထားလည်း မသိဘူး၊ ငါ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်"

"ဟေ့ ... မေးမနေပါနဲ့ ကွယ်၊ ရုံပိုင်ကြီးက မေးစမ်းပြီး လျှာရှည်နေမှ ဖြင့်၊ ထွက်လာမှ ပဲ ဘယ် ရောက်ရောက် တက်သာလိုက်သွားကြတာပေါ့"

"အေး ... ဒါလည်း ကောင်းသားပဲ၊ ဒါနဲ့ မြိုင်ရေ၊ နင့် ဖေဖေတော့ နင် ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေ မှာ ပဲနော်"

"အေး ... ရှာမှာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက် နင်ပါ ပျောက်နေရင် ငါနဲ့ ထွက်ပြေးကြမှန်း သိမှာ ပေါ့ ဟဲ့၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ မှတ်မယ်၊ ဖေဖေတော့"

"ဒါနဲ့ ရထားကလည်း အတော်စောင့်ရဦးမယ်၊ တို့ လည်း မနက်ကြီး

ကတည်းက ထွက်လာခဲ့ ကြတာ၊ ငါ မှတ်မိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ စီးတာ ညရထားပဲဟေ့၊ အို ... အတော်ကြီးကို ညဉ့်နက်အောင် စောင့်ရတယ်၊ ခုလည်း ညဉ့်နက်အောင် စောင့်ရမှာ ပဲ"

"ဒီခုံတန်းလေးဟာ တို့ အတွက် စပါယ်ရှယ်ပေါ့ကွ"

ကလေးဘဝ စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှပြောနေသော အထက်ပါစကားများသည် ချောင်းနားထောင် နေသော မကောင်းမယ်အတွက် သက်သေခံလုံလောက်သွားလေ၏။ သို့နှင့် မိမိ ပဲအိတ်နှစ်အိတ်ကို တန်ဆာလုပ်ပြီးသည် အထိ စောင့်ဆိုင်းလျက်၊ ညဉ့်မီးခွက်ထွန်းချိန်လောက်မှ မြို့ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။ မကောင်းမယ်ကား နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းလျှင် အရွယ်မရောက်တရောက် သမီး ရည်းစားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသည့် အကြောင်းများကို တစ်မြို့လုံးနဲ့အောင် မောင်းခတ် အရှက်ခွဲ လိုက်မည် ဟု အံ့ခဲ၍ ပြန်သွားလေ၏။

စိန်ပန်းပင်အောက်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်တွင် အချစ်ဇာတ်ကို တီးလုံးမကိုက်၊ ဇာတ်မတိုက်ဘဲ အပျော် တမ်း အပျက်အပျက် ကစားသလို စွန့်စွန့်စားစား လိုက်ပါသွားရမည့် ရထားကို ထက်သန်စွာ စောင့် စားနေခဲ့ကြသူ လူမမည်မျှစစ်ယောက်ကား အလင်းပျောက်၍ တစ်စ တစ်စ မှောင်ဘက်သို့ ရောက်လာ သောအခါ ငယ်ရွယ်သေးသော ကလေးသာသာမျှသာ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ကြောက်ရွံ့အားငယ် သော စိတ်ကလေးများ စွတ်ဖက်လာကာ မျက်နှာကလေးတွေ ငယ်လာကြလေ၏။

မှောင်ဘက်သို့ ရောက်သဖြင့် မီးတောက်ကလေး မမှီ န်တမှီ န်နှင့် ရှိနေသော ဘူတာရုံ မှန် မီးတိုင်ကလေးကိုပင် ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်သော နေလုံးကြီးကဲ့သို့ အားထား၍ ကြောက်စိတ်များကို ဖြေရလေ၏။ အချိန်ကလည်း မှောင်သည် ထက်မှောင်ခဲ့ရာ

တောပိုင်းကျသော ဘူတာရုံကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက် အဝေးမှ တော
ခွေးအူသံများကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားရ လျှင် နှစ်ယောက်သား ကြ
က်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထကာ ကြောက်စရာတွေကို တွေးလျက် စိန်ပန်း
ပင်ထက်မှ လက်မည်းကြီးနှင့် ရိုက် လိုက်လေမလား၊
ဟိုမှောင်မည်းမည်းမှ သရဲကြီးပင် ထွက် လာလေ မလားဟု ကိုယ်စီ ကို
ယ်စီ တွေး၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးကပ်တိုးဝှေ့နေမိကြလေ
၏။ နှစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်ငြားလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အချစ်ဇာ
တ်ခင်းရန် သတိမရနိုင်ဘဲ ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခြင်းတည်းဟူသော ရေ
ယဉ်ဝဲ၌ တလိမ့်လဲလဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။

"ရထားကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်တော့မှ လာမှာ လဲ"

"လာလုပြီ ထင်ပါရဲ့ ကွာ"

ဤအမေး အဖြေကလေးကား အကြောက်ပြေ စွန့်စား၍ မေးလိုက်၊
ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ရှေ့ရေး နောက်ရေးတို့ ကို ဘာ
တစ်ခုမျှ ကြိုတင်တွေးတောခြင်းမရှိဘဲ မှောင်တိုက် ထဲမှ သရဲ
ခြောက်နိုးနိုး ကြောက်စိတ်တို့ သာလျှင် သူတို့ ၏ နှလုံးအိမ်ပတ်ဝန်းကျ
င်၌ ဝိုင်းရံ၍ နေကြ လေသတည်း။

ညဉ့်နက်လေ တိတ်ဆိတ်လေ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ရှိ
သောအခါ မီးအိမ်တစ်လုံး နှင့် တဂေါက်ဂေါက်လျှောက်၍ ဆိုင်ရာ ဝေ
ယျာဝစ္စ ပြုလုပ်နေသော ပေါ်တယ်ကုလားကြောင့် အား အတန်တက်
လာကြပြီးနောက် ဘူတာရုံတွင်းသို့လည်း လူနှစ်ယောက်စ၊ သုံးယောက်
စ ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် ရောက်လာကြသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် စော
စောက ကြောက်စိတ်များ တစ်စတစ်စ ပြေပျောက်သွားကြလေ၏။

"ဟေ့ မြိုင်၊ မကြောက်နဲ့ တော့၊ လူတွေလည်း ရောက်ကုန်ပြီ၊ ရထား

လာတော့မယ်"

"အေး၊ နေရာကျပြီ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီရထားနဲ့ လိုက်သွားရင် တစ်နေရာတော့ ရောက်မှာပဲ၊ မန္တလေးရောက်ရောက်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်၊ ရောက်ချင်တဲ့ ဆီ ရောက်ပေါ့"

"အင်း ... ဒါဖြင့် လက်မှတ်ယူရအောင်"

"ယူချေလေ၊ ငါ ဒီမှာ နေရစ်ဝံ့ပါပြီ"

"ဟောဗျ၊ ခုမှ သတိရတယ်၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မပါဘူး၊ မြိုင် နင့်မှာ ကော ပါ ရဲ့ လား"

"ဟင့်အင်း၊ ငါလည်း ဘာမှ မပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ချောက်ကျတာပဲ ဆရာ"

"ချောက်ပေါ့ လှရွှေရယ်၊ နင်ကလည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘဲနဲ့ များ ၊ ဖင်ခေါင်းကျယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသေးတယ်"

"ငါလည်း ဒါကို နည်းနည်းမှ သတိမရဘူး။ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောနေရင်းက ထလာ ကြတဲ့ ဥစ္စာ"

"အေး၊ ခုမှ ရထားလည်း လာခါနီးနေပြီ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ"

"ဟေ့ မြိုင်၊ အိမ်ပြန်ပြီးယူရင် ဖြစ်သေးတယ် ထင်တယ်"

"အင်း၊ နင့်အဘက စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လမ်းမှာ မှောင်နဲ့ မည်းမည်း သရဲဆီး ကိုက်လို့ "

"နို့၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲဟ မြိုင်ရ"

"ဟေ့ လှရွှေ၊ ငါ အကြံရပြီ၊ တို့ ထွက်ပြေးလာတာလည်း လူမသိအောင် ပြေးလာခဲ့တာပဲ၊ ဒီတော့ မီးရထားကိုလည်း လူမသိအောင် တိ

တိတိတ်ကလေး ခိုးစီးရအောင်"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ လူမမြင်အောင် ကျောက်တင်တဲ့ တွဲတစ်ခုပေါ် တက်လိုက်သွားရင် ကောင်းတယ်"

"ဒါပေမယ့် မနက်မိုးလင်းကျတော့ တို့ ကို လူတွေမြင်ကုန်မှာပဲ"

"မြင်တော့ ရထားလည်း တစ်မြို့မြို့မှာ ဆိုက်ရောပေါ့၊ အသာက လေး ဆင်းနေရစ်ပါလား"

"အေး၊ ကောင်းတယ်"

"ဟယ် နေဦး နေဦး၊ ဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ဘူတာရုံထဲက အပြင်ကို ထွက်ရင် လက်မှတ် ပြပြီးမှ ထွက်ရတယ်၊ လက်မှတ်မပြနိုင်ရင် ဖမ်းထောင်ချတယ်"

"ဟင်၊ ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"လူတွေရှင်းအောင် စောင့်ပြီး ခြံစည်းရိုးကျော်ထွက်ရင်တော့ ရချင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြင် ရောက်တော့ ဘယ်အိမ်သွားနေမလဲ၊ နေ့ခင်းတစ်နေ့လုံးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေရင် ဖြစ်သေး တယ်၊ ညမှာင်ကြီးမည်းကြီးရောက်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ခုနကလို နှစ်ယောက်တည်း ကြောက် စရာကြီး ဖြစ်နေရင် မခက်လား"

"အေး၊ ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဖေဖေ အသိတွေရှိတဲ့ မြို့က အိမ်တွေ ဘာတွေသွားလို့ လည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ ကို ဖေဖေဆီ ဖမ်းပို့ကြလိမ့်မယ်"

"တခြားအိမ်မှာ ငှားနေရအောင် ပိုက်ဆံလည်း မပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ထွက် လာပြီးမှ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဟော ရထားလည်း ဝင်

လာပြီ"

ထိုခဏ၌ မီးရထားကြီးသည် ရှူးရှူးရဲရဲ မီးရဲရဲနှင့် ဝင် လာလေ၏။ လှရွှေနှင့် မြိုင်တို့ မှာ ထို မီးရထားကြီးနှင့် လိုက်ကြရန် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း မီးရထား ဆိုက်သောအခါမူကား ယခု တစ်ခဏချင်း၌ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်လာသော လက်တွေ့ အခက်အခဲများကြောင့် အခြား ခရီးသည် များ ဆင်းကြ၊ တက်ကြသည် ကိုသာ အကြောင် သား ငေးကြ ည့်နေကြရှာတော့၏။

မီးရထားကြီး အချိန်စေ့၍ ထွက်သွားသောအခါမူကား သက်ပြင်းက လေး ဟင်းခနဲချကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အားငယ်စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိကြလေ၏။

"ကဲ ... မသွားရလည်း အိမ်ပြန်ကြပါစို့ရဲ့ လှရွှေရာ"

"အေးကွယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး၊ ပြန်ရုံပဲ၊ ငါလည်း စဉ်းစားမိလာတယ်၊ တို့ ဟာ ငယ်သေး တယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ အသက်နည်းနည်းကြီးပြီး လူကြီးဖြစ်လာရင် အလုပ် တွေ ဘာတွေ ကြိုးစားလုပ်၊ ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေစုပြီးတော့မှ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကျကျနန လူကြီးတွေလို မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ယူရအောင်၊ ဟုတ်လား၊ အခု တို့ ထွက်ပြေးလာတာလည်း ဘယ်သူမှ မသိသေး ဘူး"

"အေး၊ နင် စာမြန်မြန်တတ်အောင်သင်၊ ဘီအေတို့ ဘာတို့ အောင်ရင် စာရေးကြီးလည်း ဖြစ် တယ်၊ ကျောင်းဆရာ၊ မြို့အုပ်၊ အို ... လခရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရမယ်၊ ရတော့ ပိုက်ဆံစု၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ တို့ အခု အိမ်ပြန်ကြစို့၊ ဘယ်သူမှ လည်း မသိပါဘူး"

"အေး ... လာ၊ ပြန်မယ်"

"ဟင် ... မှောင်ကြီးထဲ ငါကြောက်တယ်၊ ဘူတာက အိမ်ကို အကြာကြီး သွားနေရမှာ ၊ ငါ မပြန်ဝံ့သေးဘူး၊ နင်ကော သွားရဲလား"

"ဟေ ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း မပြန်ဝံ့သေးဘူး၊ ဒီမှာ ပဲ မိုးလင်းခါ နီးထိအောင် ထိုင်နေကြဦး စို့"

အချစ်စခန်းကို ခရီးရောက်အောင် မလှမ်းတတ်သော ကလေးငယ်နှစ်ဦးတို့ သည် ရူးရူး မိုက်မိုက်နှင့် ထွက်လာကြပြီးနောက် လက်ငင်းပေါ်ပေါက်လာသော အခက်အခဲတို့ ကြောင့် အားငယ် စိတ်ပျက်ကာ အာရုဏ်ကျင်း၍ လင်းခါနီးအချိန်လောက်တွင် မှ ဘူတာတွင်းက ထွက်လာကြရာ မကောင်းမယ်သည် လည်း လင်းအားကြီးဆိုက်သော ရထားမှာ မိမိရောင်းချစရာ ကုန်ပစ္စည်းများ ပါ လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဘူတာရုံသို့ ရောက်လာပြန်လေ၏။

မကောင်းမယ် ဘူတာထဲသို့ အဝင်တွင် လှရွှေနှင့် မြိုင်တို့ ကလည်း အပြင်သို့ထွက်၍ မြို့ဘက် သို့ ပြန်သွားကြသည် ကို တွေ့ရလျှင် ...

"ဟင် ... ထွက်ပြေး လာပြီး သင်းတို့ တစ်ညလုံး ဒီမှာ နေကြတယ်၊ ခု ဘယ်ရထားနဲ့ မှ မလိုက် ကြတော့ဘူး ထင်ရဲ့ "

ဟု တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယနေ့ နံနက် အိမ်ပေါက်စေ့ ဈေး ရောင်းအထွက်တွင် ပိုးစိုးပတ်စက် မြိုင်အရှက်ခွဲလိုက်မည်ဟု လေးတင်ထားသော အကြံအစည်များ မှာ ပျက်ခြင်းမလှ ပျက်သွားရသဖြင့် မကောင်းမှာ အားမလို အားမရ ကျန်ရစ်လေတော့သတည်း။